

## Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 18 lutego 1924 r.

**o służbie przygotowawczej i o egzaminie sanitarnym dla kandydatów na stanowiska administracyjnych urzędników lekarskich i farmaceutycznych I kategorii w państwowej służbie zdrowia.**

Na zasadzie art. 11 i 12 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

**§ 1.** Kandydaci na stanowiska administracyjnych urzędników lekarskich i farmaceutycznych I kategorii w państwowej służbie zdrowia winni odbyć służbę przygotowawczą (praktykę), przewidzianą w art. 12 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) o państwowej służbie cywilnej i złożyć egzamin, przepisany niniejszym rozporządzeniem.

**§ 2.** Do służby przygotowawczej w państwowej służbie zdrowia dopuszczani być mogą kandydaci, którzy odpowiadają warunkom, określonym w art. 6 i 7 ustawy o państwowej służbie cywilnej, jeżeli wykażą się:

A. kandydaci na lekarzy urzędowych:

1) dowodem uprawnienia do wykonywania praktyki lekarskiej po myśli art. 2 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 105, poz. 762) o wykonywaniu praktyki lekarskiej.

B. kandydaci na stanowiska farmaceutów urzędowych:

1) dowodem ukończenia studjów farmaceutycznych w jednej z wyższych uczelni polskich,  
2) dowodem o przysługującym kandydatowi prawie do samodzielnego prowadzenia aptek.

**§ 3.** Prośby o dopuszczenie do służby przygotowawczej należy wnosić do władzy administracyjnej II instancji, w której okręgu kandydat ma miejsce zamieszkania.

Do prośby mają być dołączone: metryka urodzenia, dowód obywatelstwa polskiego, dowód ukończenia wymaganych studjów, świadectwo zdrowia, wydane przez lekarza urzędowego, oraz dokładny własnoręcznie napisany życiorys.

**§ 4.** O dopuszczeniu kandydata do służby przygotowawczej decyduje Minister Spraw Wewnętrznych.

**§ 5.** Służba przygotowawcza trwa zasadniczo jeden rok, z czego 6 miesięcy winien kandydat spędzić na służbie w jednej z władz administracyjno-sanitarnych, zaś 6 miesięcy:

lekarze:

a) na kursie wykszolenia w Państwowym Zakładzie Hygieny i

b) na specjalnym kursie praktycznym medycyny sądowej według przepisów, które wyda Minister Spraw Wewnętrznych.

farmaceuci:

na kursie wykszolenia w Państwowym Instytucie Farmaceutycznym.

Kurs wykszolenia może być rozpoczęty najwcześniej po odbyciu 3-miesięcznej służby w jednej z władz administracyjno-sanitarnych.

**§ 6.** O wyniku służby przygotowawczej orzeka na podstawie opinii właściwej Komisji Kwalifikacyjnej władza, powołana do mianowania.

Orzeczenie to winno zawierać ocenę uzdolnienia i pilności kandydata oraz jego zachowania się w służbie i poza służbą.

W razie ujemnego wyniku służby przygotowawczej może władza, powołana do mianowania, zwolnić kandydata ze służby lub orzec przedłużenie służby przygotowawczej, jednak najwyżej na przeciąg dalszych dwóch lat.

Jeżeli ponowna ocena wypadnie ujemnie, należy kandydata zwolnić ze służby.

**§ 7.** Po ukończeniu 1-go, a przed upływem 3-go roku służby przygotowawczej z dodatnim wynikiem, winien kandydat poddać się egzaminowi sanitarnemu.

Podania o dopuszczenie do egzaminu należy wnieść w drodze służbowej do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Do podania należy dołączyć:  
dla lekarzy:

- 1) świadectwo Państwowego Zakładu Hygieny o ukończeniu z pomyślnym wynikiem kursu wykszolenia,
- 2) dowód przesłuchania dwóch trimestrów w klinice psychiatrycznej, albo dowód odbycia co najmniej trzymiesięcznej praktyki w jednym z krajowych zakładów psychiatrycznych w czasie trwania studjów uniwersyteckich, lub też po ich ukończeniu,
- 3) dowód z odbycia specjalnego kursu medycyny sądowej;

dla farmaceutów:

świadectwo Państwowego Instytutu Farmaceutycznego o ukończeniu z pomyślnym wynikiem kursu wykszolenia.

O dopuszczeniu do egzaminu decyduje Minister Spraw Wewnętrznych, oznaczając zarazem termin egzaminu.

§ 8. Minister Spraw Wewnętrznych ma prawo skrócić czas służby przygotowawczej, lub dozwolić na dopuszczenie do egzaminu sanitarnego bez odbycia służby przygotowawczej w części, lub w całości.

W wyjątkowych wypadkach Minister Spraw Wewnętrznych może, za zgodą Prezesa Rady Ministrów, zwolnić kandydata od obowiązku składania egzaminu sanitarnego w całości, lub od poszczególnych przedmiotów egzaminu.

§ 9. Dla odbywania egzaminów sanitarnych ustanawia się Komisję egzaminacyjną przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Komisja egzaminacyjna składa się z przewodniczącego, jego zastępcy i odpowiedniej liczby komisarzy egzaminacyjnych, mianowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych z grona podległych mu urzędników o wyższym wykształceniu zawodowym, członków Państwowej Rady Zdrowia, profesorów szkół akademickich, za zgodą Senatu danej uczelni, z grona wykładowców Szkoły Hygieny przy Państwowym Zakładzie Hygieny i funkcjonariuszów Państwowego Instytutu Farmaceutycznego.

Przewodniczącego, jego zastępcę i komisarzy egzaminacyjnych ustanawia Minister Spraw Wewnętrznych z końcem każdego roku kalendarzowego na rok następny.

Przewodniczący Komisji egzaminacyjnej winien mieć ukończone studia prawnicze lub dyplom lekarski. Jeżeli przewodniczącym Komisji jest lekarz, to jeden z egzaminatorów musi mieć studia prawnicze.

Przewodniczącemu służy prawo egzaminowania. Kolejność egzaminowania wyznacza przewodniczący.

§ 10. Komisja egzaminuje w składzie przewodniczącego lub jego zastępcy oraz czterech komisarzy egzaminacyjnych, wyznaczonych przez przewodniczącego.

§ 11. Egzamin sanitarny jest pisemny i ustny. Egzamin ustny winien odbyć się najpóźniej w trzy dni po pisemnym.

§ 12. Egzamin pisemny polega na opracowaniu różnych tematów z tej gałęzi państwowej służby zdrowia, w której kandydat odbywał praktykę, wybranych przez Komisję egzaminacyjną, na wniosek poszczególnych komisarzy egzaminacyjnych.

Przy wyborze tematów winna Komisja baczyć na to, aby kandydat o zwykłym uzdolnieniu mógł opracować zadanie w przeciągu 6 godzin. Egzamin nie może w żadnym razie trwać dłużej niż 8 godzin.

Egzamin pisemny odbywa się w lokalu urzędowym pod nadzorem jednego z członków Komisji egzaminacyjnej, lub urzędnika, wyznaczonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych. Kandydatowi należy dać możliwość korzystania ze zbioru ustaw i rozporządzeń; wszelka inna pomoc, a w szczególności porozumiewanie się kandydatów między sobą lub innymi osobami jest niedozwolone.

Kandydat, po ukończeniu opracowania, przed opuszczeniem lokalu urzędowego, oddaje je urzędnikowi, sprawującemu nadzór, który stwierdza na wypracowaniu czas rozpoczęcia i ukończenia pracy i zabezpiecza wypracowanie przez opieczetowanie przed ewentualnymi zmianami.

§ 13. Przedmiotem egzaminu ustnego dla wszystkich kandydatów jest:

- a) znajomość ustawy konstytucyjnej i przepisów o państwowej służbie cywilnej,
- b) ogólne zasady nauki administracji, prawa administracyjnego, oraz postępowania administracyjnego;

ponadto I. dla lekarzy:

- a) prawodawstwo sanitarne,
- b) medycyna społeczna, epidemiologia i zasady statystyki sanitarnej,
- c) medycyna sądowa,
- d) psychiatria sądowa.

II. dla farmaceutów:

- a) znajomość prawodawstwa sanitarnego, a w szczególności ustawodawstwo, dotyczące wyrobu i obrotu środków leczniczych, opatrunkowych i kosmetycznych, oraz trucizn,
- b) rozpoznawanie tożsamości i dobroci artykułów leczniczych i opatrunkowych metodami chemicznymi, biologicznymi, makro i mikroskopowymi.

Prócz tego winien kandydat przy egzaminie ustnym uzasadnić załatwienie tematów egzaminu pisemnego.

Komisja egzaminacyjna winna zwrócić przede wszystkim uwagę, czy i w jakim stopniu kandydat posiada zdolność pojmowania i praktycznego zastosowania obowiązujących ustaw i przepisów.

Egzamin ustny odbywa się z każdym z kandydatów z osobna i nie może trwać dłużej, niż dwie godziny.

§ 14. Jeżeli Komisja egzaminacyjna uzna wypracowanie pisemne jednomyślnie za nieudane, uważa się egzamin za niezłożony i bez egzaminu ustnego oddala się kandydata ze stopniem „niedostatecznym”.

W przeciwnym razie po odbyciu egzaminu ustnego stwierdza się wynik z równomiernym uwzględnieniem pisemnego i ustnego egzaminu.

Wynik egzaminu oznacza się stopniami:

- 1) „bardzo dobry”, jeżeli kandydat wykazał wybitną i bardzo dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,
- 2) „dobry”—jeżeli kandydat wykazał dokładną znajomość przedmiotów egzaminacyjnych,
- 3) „dostateczny”—jeżeli wiadomości kandydata są wystarczające,
- 4) „niedostateczny”—jeżeli wiadomości kandydata nie są wystarczające.

W razie niedostatecznego wyniku egzaminu, Komisja wyznacza termin powtórzenia egzaminu. Termin ten nie może być krótszy, niż pół roku, nie dłuższy zaś, niż rok.

W razie ponownego niedostatecznego wyniku, egzaminu powtarzać nie wolno.

Uchwały Komisji egzaminacyjnej zapadają większością głosów i są ostateczne. Egzaminatorzy głosują według kolejności, w jakiej egzaminowali, po czym ostatni daje głos przewodniczący.

§ 15. Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, do którego wpisuje się skład Komisji egzaminacyjnej, tematy egzaminu pisemnego i ocenę wypracowań, pytania egzaminu ustnego i ocenę poszczególnych odpowiedzi, tudzież uchwały Komisji co do wyniku egzaminu.

§ 16. Na dowód poddania się egzaminowi otrzymuje kandydat świadectwo urzędowe, wystawione przez Komisję według dołączonego wzoru.

Świadectwo ma być podpisane przez przewodniczącego Komisji i komisarzy egzaminacyjnych, oraz zaopatrzone pieczęcią z godłem państwowem o treści następującej: „Komisja egzaminacyjna dla egzaminu sanitarnego przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych” (dla lekarzy, dla farmaceutów).

§ 17. Kandydatom, którzy pełnią służbę nie w siedzibie Komisji egzaminacyjnej i poddają się po raz pierwszy egzaminowi, należą się normalne djety i zwrot kosztów podróży.

§ 18. Z pośród urzędników, piastujących obecnie stanowiska kategorii I państwowej służby zdrowia, zwolnieni są od obowiązku złożenia egzaminu:

1) urzędnicy, którzy przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej pozostawali na stanowiskach, równających się referendarskim, w dziale państwowej służby zdrowia w jednym z b. państw zaborczych i uczynili zadość wymogom, stawianym w tych państwach do uzyskania stałej posady, w szczególności złożyli obowiązujący tam egzamin praktyczny oraz ci urzędnicy, którzy rozpoczęli służbę w Państwie Polskiem i złożyli egzamin praktyczny na podstawie obowiązujących jeszcze ustaw byłych państw zaborczych,

2) urzędnicy IV, V, VI i VII stopnia służbowego, którzy posiadają pełne wyższe wykształcenie fachowe, pozostają bez przerwy przynajmniej od lat dwóch w państwowej służbie zdrowia i mają dobrą kwalifikację, stwierdzoną, o ile chodzi o urzędników do VI stopnia służbowego włącznie, przez Komisję kwalifikacyjną, o ile zaś chodzi o urzędników IV, V i wyższych stopni, przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

3) w wyjątkowych wypadkach może Rada Ministrów, na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, zwolnić od egzaminu sanitarnego urzędników nie posiadających wymogów, określonych w pp. 1 i 2.

Wszyscy inni urzędnicy, zajęci w państwowej służbie zdrowia, winni poddać się egzaminowi przepisane mu niniejszem rozporządzeniem w terminie, określonym osobnem rozporządzeniem Rady Ministrów.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy, wydane w przedmiocie, unormowanym niniejszem rozporządzeniem.

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Soltan*

Wzór do § 16 rozporządzenia  
Ministrów z dnia 18 lutego  
poz. 226.

L. protokołu egzaminacyjnego.....

### Świadectwo.

Pan .....  
(charakter służbowy)

.....  
podał się w dniach .....  
na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów  
z dnia .....  
egzaminowi sanitarnemu dla kandydatów  
na stanowiska administracyjnych urzędników  
lekarskich (farmaceutycznych) I kate-  
gorji w państwowej służbie zdrowia i zło-  
żył go z wynikiem.....

Warszawa, dnia ..... 192...r.

(pieczęć)

Komisja egzaminacyjna dla egzaminu  
sanitarnego przy Ministerstwie Spraw  
Wewnętrznych (dla lekarzy, dla farma-  
ceutów).

Przewodniczący Komisji:

Komisarze egzaminacyjni:

